

บทนำ

รัชศกหยวนเซว* ปีที่สี่ มหาสงครามทางตอนเหนือของทะเลทรายโกบี ฮั่วชวีปิ้งสาบานว่าจะกำจัดพวกชนเผ่าชยงหนู** ให้สิ้น แต่ครั้นเคลื่อนพลไปถึงจุดพักม้ากลางทะเลทราย จู่ๆ เขาก็สั่งลั่นกลองถอนทหารด้วย เพราะสงสัยว่ารอบๆ มีร่องรอยการปรากฏตัวของ 'เทียนฉี' คำสาปแห่งชยงหนู

ฮั่วชวีปิ้งที่พบเห็นเทียนฉีเองกับตาถอนกำลังทหาร กองทัพชยงหนูแตกแยกเพราะแย่งชิงเทียนฉี ชยงหนูได้ที่เสียผลประโยชน์ยอมสวามิภักดิ์ต่อราชสำนักฮั่น ชยงหนูเหนือหันเหเป้าหมายไปยังดินแดนฝั่งยุโรปแทน อาศัยพลังของเทียนฉีนำชัยให้กับตนเองนับครั้งไม่ถ้วน หลายร้อยปีของการแผ่ขยายเผ่าพันธุ์รุกรานแย่งชิง จบจนปีคริสต์ศักราช 452 ณ ดินแดนโรมันตะวันตก ในที่สุดชยงหนูเหนือก็สามารถประกาศศักดาได้ทั่วทั้งแผ่นดินยุโรป ในปีที่สอง ข่านอัติติลาผู้ครอบครองเทียนฉีได้

* รัชศกหยวนเซว คือชื่อรัชกาลของจักรพรรดิฮั่นฮู่ตี้ (汉武帝) ในราชวงศ์ฮั่น

** เผ่าชยงหนู คือชนเผ่าเร่ร่อนนอกด่าน อาศัยอยู่บริเวณทุ่งหญ้าในพื้นที่แถบมองโกเลีย มีความเชี่ยวชาญในการรบด้วยธนูบนหลังม้า

แต่งตั้งดรูดินีน้อยนางหนึ่งขึ้นเป็นสนม แต่ในคำคั้นอภิเษกสมรสท่านชาน กลับสิ้นพระชนม์อยู่บนเตียงอย่างลึกลับ เทียนฉีกกับเจ้าสาวหมาดๆ ก็หายตัวไปอย่างน่าอัศจรรย์เช่นกัน นับแต่นั้นเป็นต้นมาราชอาณาจักร กว้างใหญ่ไพศาลที่ไม่มีเทียนฉีกคอยปกปักษ์รักษา ก็หายไปจากหน้า ประวัติศาสตร์อย่างเงียบงัน

ตลอดช่วงระยะเวลาแปดร้อยปีหลังจากนั้น เทียนฉีกถูกผนึก เก็บไว้ในมหาวิหารนักบุญเปโตร* จวบจนปีคริสต์ศักราช 1270 รอบ มหาวิหารมีการแพร่ระบาดของโรคแปลกประหลาด นอกจากเหล่า นักบวชในมหาวิหารแล้ว ผู้คนทั้งหมดต่างล้มตายแทบทั้งสิ้น มหาวิหาร นักบุญเปโตรไม่อาจผนึกเทียนฉีกไว้ได้อีก องค์บิชอปก็ได้มีพระดำริให้ นักเดินทางชาวอิตาเลียนนามว่ามารโก โปโลเดินทางจากตะวันออกกลาง มุ่งหน้าหาที่ผนึกเก็บเทียนฉีก ใช้เวลาสิบเจ็ดปีตระเวนไปตามเมืองต่างๆ ทั่วทั้งประเทศจีนก่อนจะล้มเหลวกลับมา

ที่ตามมาพร้อมกับความล้มเหลวครั้งแล้วครั้งเล่าของคณะเดินทาง ของมารโก โปโลคืออานุภาพที่ยิ่งทวีความรุนแรงมากขึ้นทุกทีของเทียนฉีก ส่งผลให้ปีคริสต์ศักราช 1348 ยุโรปต้องพบบานกับมหันตภัยจาก กาฬโรค ผู้คนล้มตายไปถึงหนึ่งในสาม หลายร้อยปีต่อจากนั้นกาฬโรค ก็มาเยี่ยมเยือนเมืองต่างๆ ทั้งในยุโรปและเอเชียมิได้ขาด ทั้งบันทึก ชวนประหวั่นพรั่นพรึงไว้มากมาย

มหันตภัยทำลายล้างที่เทียนฉีกนำมานั้นจบสิ้นลงในตอนต้น คริสต์ศตวรรษที่สิบแปด จากการทำบาทหลวงชาวยุโรปชื่อว่าจูเซปเป กาสติกลิโอเนซึ่งเคยรับหน้าที่ออกแบบรูปปั้นสำริดสิบสองนักษัตริ

* มหาวิหารนักบุญเปโตร หรือเซนต์ปีเตอร์สบาซิลิกา (Saint Peter's Basilica) เป็นมหาวิหารเอก หนึ่งในสี่แห่งในกรุงโรม นครรัฐวาติกัน

แห่งพระราชวังฤดูร้อนหยวนหมิงหยวนได้มาถึงยังประเทศจีนในปี
คริสต์ศักราช 1715 และใช้เวลาเพียงไม่กี่เดือนจัดการกับภารกิจ
ที่มารโก โปโล่ไม่อาจทำลุล่วง หาสถานที่ฝึกเก็บเทียนฉีได้สำเร็จ
ใช้ดาบพกของข่านโม่ตูที่อยู่ในครอบครองขององค์จักรพรรดิคังซี
บุกเบิกแผ่นดินเดิมของพวกเขาขงหนูที่ไม่ได้มีการบุกเบิกมานานนับ
พันปี ใช้เลือดของบิชอปแห่งกรุงโรมฝึกเทียนฉีไว้ยังที่แห่งนี้ตรา
ช้วนิจนิรันดร

บทที่ 1

ใต้คมธนูปุราณ ความตายของหนึ่งคนเร่ร่อน

ก่อนที่ทุกสิ่งทุกอย่างจะเริ่มต้น ผมได้รับโทรศัพท์สายหนึ่ง
ผมรีบสะดบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปลงท้อง ถ้ามปลายสายด้วยความสงสัย
"จะคืนเงินให้ฉัน? นายไซ่ซุนจื่อตัวจริงหรือเปล่า"

ซุนจื่อมีความเป็นอยู่แบบไหนผู้คนบนย่านค้าของเก่าต่างรู้ดี เขา
หาเงินเล็กๆ น้อยๆ ใช้ด้วยการหลอกพวกมือใหม่หน้าโง่ที่คิดเข้าวงการ
พอดตกค้าก็ไปอาศัยหลับนอนอยู่ในร้านอินเทอร์เน็ตใกล้ๆ คอยแวะเวียน
ยืมเงินจากพวกเฒ่าแก่เจ้าของแผงกับลูกค้าที่รู้จักมักจี่กันอยู่ประจำ
ผู้คนบนถนนตลอดสายไม่มีใครไม่เคยถูกเขายืมเงิน ขณะเดียวกัน
ก็ไม่มีใครเคยเห็นเขาคืนเงินใครเช่นกัน เวลาใครมีของชิ้นใหญ่อยู่ในมือ
เขาก็มักจะอาศัยจังหวะนั้นขอกึ่งยืม ทีละร้อยเหรียญบ้างแปดสิบบ้าง
แต่ไม่ว่ายังไงก็ไม่มีใครคิดถือสาหาความอะไรเขา ตรงกันข้ามกลับนึก
เวทนาสงสาร ประกอบกับการที่เขาเองก็เป็นคนฉลาดเฉลียว ทุกครั้ง
เวลาการค้าดำเนินมาถึงจุดสำคัญเขามักรู้จักสรรหาคำพูดมีน้ำหนั
มาช่วยเกลี้ยกล่อมชักจูงลูกค้าได้อยู่เป็นประจำ

ถ้าแค่เศษเงินเล็กๆ น้อยๆ ก็คงไม่เป็นไร แต่เมื่อครั้งเดือนก่อน ชุ่นจื่อเอาเงินจากผมไปโปรดเดียวถึงสองพันเหรียญ ตอนนั้นเขาบอกว่าไปเจอของดีชิ้นหนึ่งเข้า หน้าซำยังเป็นความลับสุดยอดอีกต่างหาก เขาสัญญาว่าถ้าการค้าครั้งนี้สำเร็จเขาจะยอมแบ่งผลกำไรกับผมคนละครึ่ง วันที่สองผมถึงได้รู้ว่าถูกเจ้าเด็กนั่นหลอกเอาเสียแล้ว ความลับบ้าบออะไรกัน เขาก็แค่หลอกเอาเงินผมไปใช้เท่านั้น จริงอยู่ที่ผมเองไม่ได้มีเงินเย็นมากมายให้ใครหยิบยืม แต่ไหนๆ เรื่องมาถึงขั้นนี้แล้ว นอกจากจะยอมรับความจริงแล้วผมยังจะทำอะไรได้อีก ทว่าในตอนนี้อย่าให้ขัดผมให้ตายผมก็ไม่กล้าคิดว่าเจ้าเด็กบ้านนั้นจะเป็นฝ่ายโทรมาบอกว่าจะคืนเงินให้ผม แต่มันยังจะคืนเงินที่ติดค้างผมก่อนหน้านี้ทั้งหมดอีกด้วย

ผมโยนบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปในมือทิ้ง รีบเดินดุ่มออกจากบ้าน ตอนมาถึงหน้าถนนย่านค้าของเก่าผมถึงเพิ่งสังเกตเห็นว่าท้องฟ้าในเวลานี้มีดเมฆดำอยู่ต่ำราวกับจะถล่มลงมา กดทับจนผมหายใจแทบไม่ออก ชุ่นจื่อกำลังยืนตะโกนเรียกผมอยู่ที่หน้าร้านอินเตอร์เน็ตที่ตั้งอยู่อีกฟากถนน "พี่เสี่ยวอั้น ทางนี้" ใบหน้าซูบผอมแอบอึมด้วยสีหน้าตื่นเต้นแทบเก็บงำไว้ไม่อยู่

หลังจากมองซ้ายมองขวาอยู่ครู่หนึ่ง เมื่อเห็นว่าคงไม่มีรถแท็กซี่คันไหนโฉบตัดหน้าเข้ามา ผมจึงข้ามถนน ขณะนั้นเสียงฟ้าผ่าเปรี้ยงป้างเหนือหัวก็ดังสะเทือนเลือนลั่นขึ้น เล่นเอาผมถึงกับสะดุ้ง

พอเห็นผมวิ่งเหยาะๆ เข้าไปหา เจ้าเด็กบ้านนั้นก็ไมู้ตื่นเต้นอะไรนักหนา เขายิ้มยิงฟันร้องเรียกผมด้วยน้ำเสียงที่ตื่นเต้นยินดีเป็นที่สุด "พี่เสี่ยวอั้น" ก่อนจะหันหน้ากลับไปหยิบเอากระเป๋าผ้าใบที่อยู่ด้านหลังมาไว้ทางด้านหน้า ขณะกำลังก้มรื้อหาของ ปากเขาก็พิมพ์พาด

"พี่เสี่ยวอื่น...พี่เสี่ยวอื่น...นี่!" พร้อมดึงเอาของจดหมายสี่เทาฉบับหนึ่ง ออกมา

ตลอดเวลามือซ้ายของซุ่นจื่อยังคงกุมกระดาษไปไว้แน่นไม่ยอมปล่อย ขณะที่เขาเงยหน้ายื่นส่งของจดหมายให้กับผมนั่นเอง ผมก็เหมือนจะได้ยินเสียงวัตถุมีคมแล่นแหวกอากาศดังลอยเข้ามาหู หน้าข้ายังดิ่งชันตมมากขึ้นทุกที สัญชาติญาณบอกให้ผมหันหน้ามองไปตามทิศที่มาของเสียง ทันใดนั้นเงาดำของอะไรบางอย่างก็วาดผ่านตามผมไปพร้อมกับเสียงฟ้าร้องดังลั่น แทบจะในเวลาเดียวกันร่างผมบางของซุ่นจื่อก็เอนล้มมาทางด้านหน้า สีหน้าที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความรู้สึกตื่นเต้นเมื่อครู่แข็งทื่อขึ้นมาฉับพลัน ดวงตาเรียวเล็กทั้งสองข้างของเขาเบิกกว้าง จดหมายหล่นลงบนรองเท้าแตะของผม ใจผมสั่นสะท้านรีบสำรวจดูบนตัวซุ่นจื่อ แต่ที่มองเห็นคืออกเสื้อของเขาแดงฉาน ที่อยู่ตรงกลางคือหัวธนูที่อาบไปด้วยเลือดของซุ่นจื่อปักทะลุอกของเขา

ผมยืนตกตะลึงตาค้าง

หลังจากนั้นอีกครั้งวินาทีร่างของซุ่นจื่อก็ล้มลงกับพื้น ผมตกใจเมื่อพบว่าบนแผ่นหลังของเขามีลูกธนูยาวๆ สีเข้มดอกหนึ่งปักตรึงอยู่

ซุ่นจื่อ...ซุ่นจื่อถูก...ถูกรธนูยิงปักทะลุร่างต่อหน้าต่อตาผม!

ผมขวัญหนีดีฝ่อ เนื้อตัวสั่นระริก หันมองไปตามทางที่เงาดำวาบผ่านตาผมอีกครั้ง กลับเห็นเพียงเมฆดำหนาๆกับผู้คนและรถราที่สัญจรขวักไขว่ไปมาอยู่ได้เมฆดำ

ภาพที่เกิดขึ้นตรงหน้าทำเอาผมตกใจจนแทบสิ้นสติ ร่างกายเหมือนจะไม่เชื่อฟังคำสั่งของผมอีกต่อไป ไม่รู้ทำไมผมถึงอดไม่ได้ที่จะมองไปยังเมฆดำพวกนั้นที่คล้ายกำลังจะถล่มลงมาในอีกไม่ช้า คล้ายกับว่า...คล้ายกับว่าผมกำลังนึกสงสัยว่าลูกธนูดอกนั้นถูกยิงออกมาจาก

เมฆดำนั้น มือผมที่ยื่นค้างอยู่กลางอากาศเตรียมรับของจดหมาย
ที่ซุ่นจื่อส่งให้ยังคงแข็งค้างอยู่อย่างนั้น มันสิ้นสะท้านราวกับกำลังเขย่า
กลองป๋องแป๋งอยู่

ในหัวของผมเหมือนอัดแน่นไปด้วยบางสิ่งบางอย่างที่จับต้องไม่ได้
มองก็ไม่เห็น คล้ายเสียงหวีดร้องแปลกประหลาดเมื่อครู่ได้หยั่งรากลึก
ฝังลึกลงในสมอง หูมีก็แต่เพียงเสียงแหลมๆ ชวนหงุดหงิดนั้น ผมตะโกน
ร้องอย่างสติสัมปชัญญะราวเลื่อน "ซุ่นจื่อ...ซุ่นจื่อ!"

ซุ่นจื่อไม่มีปฏิกิริยาตอบโต้ใดๆ แต่มือซ้ายของเขายังคงกุมกระเป่า
ผ้าใบที่เอียงล้มอยู่อีกด้านแน่น

ผมไม่รู้จะอธิบายถึงความรู้สึกภายในจิตใจตอนนี้อย่างดี แต่ที่
พอจะบอกได้ก็คือความรู้สึกหวาดหวั่นในใจผมกำลังพุ่งทะยานถึงขีดสุด
ความหวาดหวั่นดังกล่าวไม่เหมือนกับความรู้สึกหวาดกลัวใดๆ ที่ผม
เคยพบเจอ ตรงกันข้ามกลับเป็นความรู้สึกหวาดผวาอับจนหนทางที่
เลื้อยขยุกขยิกอยู่ยงส่วนลึกภายในใจ ก่อนจะคืบคลานขยายลุกลาม
ไปทั่วทั้งตัว ที่แย่งไปกว่านั้นก็คือผมยังมีบางสิ่งบางอย่างที่หนักอึ้ง
ยิ่งกว่านี้กำลังจะมาถึง

นี่เป็นแค่เพียงการเริ่มต้นเท่านั้น เป็นเพียงการเริ่มต้นที่เล็กเสียดจน
ไม่มีค่าให้พูดถึง แต่ครั้งจะไม่พูดก็คงเป็นไปได้

ขณะที่กำลังสับสนงุนงง ผมก็ถูกคุมตัวไปสถานีตำรวจ

แม้จะสูบบุหรี่ไปหลายต่อหลายมวน แต่มันก็ไม่ได้ช่วยให้ผมสงบจิต
สงบใจลงได้เลย ผมมองเห็นซุ่นจื่อล้มลงตรงหน้า สิ่งที่ฝังแน่นอยู่ใน
หัวผมคืออนุประหลาดที่ปักอยู่บนแผ่นหลังของซุ่นจื่อ ผมพยายามรื้อฟื้น
ภาพเหตุการณ์ที่ปรากฏขึ้นเต็มสองตาในเวลานั้นอย่างสุดกำลัง ภาพ

ซุนจื่อลั้มลงกับพื้นในวินาที่นั่นหยุดค่าง หัวธนูสีเลือดที่แล่นทะลุหน้าอกของซุนจื่อมีขนาดต่างจากลูกธนูทั่วไปอย่างเห็นได้ชัด เลือดไม่ได้ไหลออกมาจากทางด้านล่างหรือริมขอบของหัวธนู แต่กลับไหลทะลักออกมาจากตรงกลาง! ไซ้แล้ว ตรงกลางของหัวธนูมีรูเล็กๆ สองรู ที่แผ่เสียงวู้ดเหมือนเสียงนกหวีดที่ตั้งอยู่ในหูของผมก็เกิดจากการออกแบบพิเศษของหัวธนูนี้

ถึงผมจะมีความรู้เรื่องอาวุธโบราณเพียงน้อยนิด แต่ตอนสมัยอยู่มหาวิทยาลัยมีอยู่ครั้งหนึ่งผมเคยสวมรอยเป็นผู้ช่วยวิจัยด้านอาวุธโบราณ รับเขียนงานวิทยานิพนธ์เรื่องธนูโบราณเพื่อหารายได้เสริม และนั่นก็ทำให้ผมต้องทุ่มเทเวลาแรงกายแรงใจเป็นอย่างมากเพื่อเพิ่มพูนความรู้ด้านนี้ให้กับตัวเอง แม้จะรู้ไม่ลึกก็ตาม

การออกแบบธนูเช่นนี้มีต้นกำเนิดจากชานโมตู้ของพวกชยงทญ ผู้มีชื่อเสียงเป็นที่เลื่องลือ ชื่อหมาเขียนเคยบันทึกถึงที่มาที่ไปของธนูชนิดนี้ไว้ในพงศาวดารสื่อจี้ หมวดประวัติความเป็นมาของจักรวรรดิชยงทญ ตอนนั้นผมทำก็แค่เพียงคัดลอกผลงานส่วนใหญ่มา ไม่ได้สนใจอ่านมันอย่างละเอียดจริงจัง แต่ถึงอย่างนั้นในหัวผมก็ยังมีภาพความทรงจำติดค้างอยู่บ้าง ดูเหมือนในบันทึกจะเขียนเอาไว้ว่าช่วงปลายราชวงศ์จิน ต้นราชวงศ์ฮั่น ตอนนั้นชานโถวม่านยังเป็นประมุขของเผ่า ส่วนโมตู้มีฐานะเป็นรัชทายาท ว่ากันตามหลักแล้ว ไม่ว่าจะยังไงคนที่จะสืบทอดตำแหน่งของชานโถวม่านในวันหน้านอกจากโมตู้แล้วก็ไม่มีทางเป็นใครไหนอื่นไปได้ แต่เพราะชานโถวม่านดันไปมีลูกกับสตรีอื่นอีก โมตู้เลยตกกระป๋องไม่เป็นที่โปรดปราน ที่แย่ไปกว่านั้นคือชานโถวม่านดันคิดจะปลดโมตู้ออกจากตำแหน่งรัชทายาท แต่งตั้งเด็กคนนั้นขึ้นเป็นรัชทายาทแทน ดังนั้นชานโถวม่านเลยตัดสินใจส่งโมตู้ไปเป็นตัวประกัน

ยังแคว้นเยวียจือ* อ้างว่าเพื่อเป็นการแสดงถึงความจริงใจในการร่วมเป็นพันธมิตร แต่พอไม่ดูไปถึงที่นั่น ข่านโถวม่านกลับกรีธาทัพใหญ่โจมตีแคว้นเยวียจือทันที เห็นชัดว่าคนเป็นพ่อหม้ายเอาชีวิตลูกตัวเอง

โมตูเป็นคนมีความสามารถ หลังรู้ข่าวเขาก็ขโมยม้าขึ้นหนีออกจากแคว้นเยวียจือ แต่เพราะไม่มีที่ให้ไป สุดท้ายจึงจำต้องกลับบ้าน พอกลับไปถึงข่านโถวม่านก็ไม่ได้แสดงพิรุณอะไร ตรงกันข้ามกลับมอบทหารม้าหนึ่งหมื่นนายให้อยู่ภายใต้การบัญชาการของเขา เรื่องนี้น่าจะเป็นหนึ่งในเหตุการณ์ที่ข่านโถวม่านเสียใจที่สุดในชีวิต ใครไหนเลยจะนึกถึงแม้ต่อหน้าโมตูจะมีได้อะอะวอยวายอะไร แต่ลับหลังเขากลับเฝ้าคิดถึงแต่เรื่องชิงอำนาจ

โมตูสร้างลูกธนูชนิดใหม่ขึ้น ลูกธนูชนิดนี้เวลายิงออกไปจะเกิดเสียงวี๊ดดัง ทำให้ต่อมาถูกเรียกขานว่าลูกธนู 'หมีงตี' ลูกธนูชนิดนี้หลักๆ แล้วโมตูใช้เพื่อส่งสัญญาณ เมื่อใดก็ตามที่ลูกธนูหมีงตีวี๊ดเสียงแหวกอากาศ คนอื่นๆ ที่ได้ยินก็ต้องยิงธนูตามออกไป คนที่ไม่ยิงมีแต่ต้องตายสถานเดียวเท่านั้น และก็เพราะลูกธนูชนิดนี้นี่เองที่ทำให้แม่เลี้ยงของโมตูและน้องชาย รวมถึงเหล่าขุนนางที่ไม่ยอมเชื่อฟังเขาต้องจบชีวิตลงแน่นอนว่าคนที่นำเวทนาที่สูญยอมหนีไม่พ้นข่านโถวม่านเจ้าของราชบัลลังก์ ร่างถูกลูกธนูพุ่งเสียบทะลุจนพรวดไม่ต่างอะไรกับตะแกรง

หลังจากโมตูตั้งตนขึ้นเป็นข่าน ลูกธนูหมีงตีก็ถูกนำไปใช้ในการศึกสงคราม โดยกำหนดให้มีเขาเพียงคนเดียวเท่านั้นที่จะสามารถใช้เจ้าสิ่งนี้ได้ หน้าที่หลักของมันคือใช้เพื่อส่งสัญญาณตอนอยู่ในสมรภูมิรบ

* แคว้นเยวียจือ เป็นแคว้นหนึ่ง เดิมทีเป็นเพียงชนเผ่าเร่ร่อนที่มีความขัดแย้งกับเผ่าชองหนูอยู่บ่อยครั้ง จนในสมัยซันก็ได้ตั้งกรากเป็นแคว้นอยู่บริเวณเส้นทางสายไหม

ถึงแม้ลูกหนูหมิงตีจะถูกนำไปใช้ประโยชน์อยู่บ่อยครั้ง แต่หลังจาก
ชานโม่ตู่ตาย ทายาทของเขาได้รับช่วงขึ้นปกครองชยงหนูต่อ ในหน้า
ประวัติศาสตร์กลับเหมือนไม่มีการบันทึกว่าลูกหลานคนไหนนำ
ลูกหนูหมิงตีไปใช้ต่อ แน่นอนอาจเป็นไปได้ว่าเพราะในตอนนั้นผม
รีบร้อนทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ให้เสร็จเพื่อที่จะได้มีเงินกินข้าว เลย
เดินเล่นพลั้งเผลอข้ามเนื้อหาส่วนนั้นไป แต่หลังจากคิดดูให้ดีมันก็พอ
มีเหตุผลให้เข้าใจได้อยู่ ไม่รู้เคยใช้ลูกหนูหมิงตีฆ่าพ่อตัวเองช่วงชิง
ราชบัลลังก์ แล้วมีหรือจะยอมให้เกิดเหตุประวัติศาสตร์ซ้ำรอยเดิม

ในเวลานี้ที่เหลื่ออยู่ในสมองผมก็มีแต่หัวหนูดอกนั้นเท่านั้น ผม
ย้อนนึกไปถึงภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำอีก ไม่ผิดแน่ ลูกหนู
ดอกนั้นใช่ลูกหนูหมิงตีจริง ๆ เทียบกับภาพในบันทึกข้อมูลประวัติศาสตร์
ที่ผมเคยเห็นมาก่อนแล้วมันดูคล้ายมาก

จากที่ได้มีโอกาสศึกษาวิจัยวัตถุโบราณที่ผ่านมือมาตลอดในช่วง
ระยะเวลาเกือบสองปีนี้ ความสามารถในการวินิจฉัยของผมจึงพัฒนาขึ้น
หลายส่วน ผมมั่นใจว่าลูกหนูโบราณที่ปักอยู่บนหลังของหุ่นจื่อนั้นไม่มีทาง
เป็นของที่เพิ่งทำขึ้นใหม่ในช่วงสองสามปีนี้แน่

หรือว่า...นี่ก็คือลูกหนูหมิงตีที่ชานโม่ตู่คิดค้นขึ้นด้วยตัวเองเมื่อ
สองพันกว่าปีก่อน

คิดมาถึงตรงนี้ใจผมก็อดเต้นตุ้กตุ้กไม่ได้ ผมปลอบใจตัวเองว่า
บางทีหลังสิ้นชานโม่ตู่แล้วลูกหนูหมิงตีนี้อาจยังมีการใช้อย่างแพร่หลาย
ก็เป็นได้ เพียงแต่เพราะบรรดาประมุขผู้ครองแคว้นพวกนั้นไม่ยอมให้
ชื่อเสียงของตนต้องแปดเปื้อน เลยห้ามไม่ให้พวกอาลักษณ์จับบันทึก
เรื่องราวไว้! อาศัยสายตาของผมจะให้แค่ว่าดูตามองประเดี้ยวประด้าว
ก็ตัดสินใจได้ชัดเจนคงเป็นไปได้ เหมือนสิ่งอื่นใดก็คือข้อมูลที่ผมเคยอ่าน

ผ่านตานั้นมีน้อยมาก ไม่น่าจะมีข้อมูลบางอย่างเล็ดลอดไปก็เป็นได้
 ลูกธนูที่อยู่บนหลังซุนจื่อบางที่อาจเป็นแค่ลูกธนูโบราณทั่วไปดอกหนึ่ง
 เท่านั้น ไม่ใช่ลูกธนูหิมิงตีในยุคจักรวรรดิซงยงหนุเมื่อสองพันกว่าปีก่อน
 ที่มีแค่ขานโมตูใช้เสียหน่อย

แต่ต่อให้เป็นเพียงลูกธนูโบราณธรรมดาๆ ยังไงมันก็มีมูลค่า
 ไม่น้อย แล้วใครที่เหนกกันถึงตั้งใจใช้ลูกธนูโบราณแบบนี้เอาชีวิต
 คนเร่ร่อนอย่างซุนจื่อได้ลง

"ไอ้หนุ่ม เปลี่ยนได้แล้ว" ความคิดของผมสะดุดลงด้วยคำพูด
 ของนายตำรวจสูงวัยที่นั่งอยู่หน้าโต๊ะ พอเห็นเขายื่นนูหรือมวนหนึ่งให้ ผมก็
 รู้สึกได้ถึงความร้อนจากซิบหรือในมือ หลังจัดการกับบันทึกก่อนปล่อยตัว
 เสร็จ จู่ๆ ผมก็นึกขึ้นได้ถึงกระเป๋าผ้าใบที่ซุนจื่อยังคงกำไว้แน่นหลังล้มลง
 ผมหันไปถามว่าในกระเป๋านั้นใส่อะไรไว้ นายตำรวจสูงวัยถอนหายใจ
 ออกมายาวๆ ก่อนจะพาผมไปยังห้องที่อยู่เยื้องๆ กัน ในห้องมี
 นายตำรวจหนุ่มนั่งอยู่สองสามคน กระเป๋าผ้าใบวางตั้งอยู่บนโต๊ะที่มี
 ผ้าพลาสติกปูทับไว้ ด้านข้างคือจดหมายที่เปื้อนไปด้วยคราบเลือด
 บนซองมีตัวอักษรเขียนไว้ พอหยิบขึ้นมาอ่านดูก็พบว่าที่แท้ตัวหนังสือ
 โย้ไปเยี่ยมพวกนั้นคือชื่อของผมเอง

ผมเปิดซองจดหมาย ดึงเอาของที่อยู่ข้างในออกมา ในใจเจ็บปวด
 รวากับถูกมัดที่อู๋ กริดเฉือน...เงินปีกหนึ่ง ในซองยังมีจดหมายอีกฉบับ
 ลายมือไก่เขี่ยเขียนว่า

'พี่เสี่ยวอิ่น ขอขอบคุณที่พี่คอยดูแลกันมาตลอด ขอขอบคุณ!'

ที่อยู่ด้านล่างคือกระดาศตารางยับๆ ที่ใช้กาวน้ำทาแปะไว้ ขอ

กระดาศเหนียวติดมือเล็กน้อยคงเพราะการนำที่ท้าวไฉยังไม่ง้างสนทิต
บนกระดาศตารางนั้นเขียนว่า

ปี 2009 เดือนธันวาคม วันที่ 7 พี่เสี่ยวอินปิดการค้าสำเร็จ อาศัย
จ้งหระพี่เขากำล้งดีใจ ขอเงินร้อยเหรียญ

ปี 2010 เดือนมีนาคม วันที่ 10 พี่เสี่ยวอินไม่มีการค้า ผมหิวแล้ว
เลยตีมีนยืมเงินมาสามสิบบเหรียญ

ปี 2010 เดือนกรกฎาคม วันที่ 1 พี่เสี่ยวอินกลับมาจากข้างนอก
ผมช่วยเรียกแขก พี่เสี่ยวอินให้เงินผมสองร้อยเหรียญ

...

...

ปี 2011 เดือนพฤษภาคม วันที่ 30 พี่เสี่ยวอินจ้งผมห้าร้อยเหรียญ

ปี 2011 เดือนพฤษภาคม วันที่ 31 อาศัยใบอนุญาตพี่เสี่ยวอินได้
ที่แขวนดาบมา เงินห้าร้อยเหรียญเมื่อวานถือว่ายืมพี่เสี่ยวอินมา

ปี 2011 เดือนมิถุนายน วันที่ 5 ถ้ายังไม่จ่ายค่าเล่นเน็ต ถ้าแก่
เจ้าของร้านเน็ตจะไล่ผมไม่ให้เข้าไปอีก เพราะกลัวจะไม่มื้ที่ซุกหัวนอน
เลยไปหลอกเอาเงินสองพันเหรียญจากพี่เสี่ยวอิน

รวมทั้งหมด สามพันเจ็ดร้อยห้าสิบบเหรียญ'

นายตำรวจสูงวัยถอนหายใจติดๆ กันอยู่อีกด้าน "ในกระเป๋านั้น
มีก็แต่จดหมายที่เหมือนกับจดหมายของนาย พวกเราตรวจสอบดูแล้ว
ล้วนแต่เป็นเงินที่ติดค้างผู้คนบนถนนย่านค้าของเก่าทั้งนั้น" ผมยื่นมือ
ล้วงเข้าไปในกระเป๋าก็เหมือนไม่นึกอยากเชื่อ ตำรวจหนุ่มที่อยู่อีกด้าน
คิดขวาง แต่กลับถูกนายตำรวจสูงวัยปรามไว้ และก็ป็นจริงอย่างที

นายตำรวจสูงวัยพูด ในนั้นยังมีจดหมายที่เจ้าหน้าที่เจ้าของสมณานาม
คู้้นหูอย่างต่ำหูคือ เปาเหยีย ด้านในของจดหมายแต่ละซองล้วน
มีกระดาษอีกแผ่นหนึ่ง นอกจากใบแสดงรายการยืมเงินแล้วยังมี
คำขอขอบคุณเขียนไว้

"เป็นเด็กดีแท้ๆ อายุเพิ่งจะสิบห้าเท่านั้น นายลองกลับไปเปิดดูว่า
เขาเคยล่วงเกินใครบ้างไหม ระยะเวลาไปร่ำรวยมีลาภลอยอะไรจนตกเป็น
เป้าสายตาคนอื่นบ้างหรือเปล่า" ผมรู้ได้ทันทีว่าตำรวจสูงวัยนายนี้กำลัง
พยายามเบี่ยงเบนความสนใจของผมอยู่ แต่ถึงอย่างนั้นผมยังคงแก้ง
ถาม

"ลูกธนูดอกนั้นไม่ใช่ของในยุคนี้ใช่หรือเปล่า" นายตำรวจสูงวัย
เหมือนจะเตรียมใจกับคำถามนี้มาก่อนแล้ว สีหน้าถึงได้ราบเรียบไม่มี
อะไรผิดปกติ เขาฝืนยิ้มพลางพูดกระเซ้า

"โรคบ้าของเก่าของคนอย่างพวกนายสินะ" แต่สีหน้าแปลกๆ
ของพวกนายตำรวจหนุ่มที่อยู่ข้างๆ กลับอ่านได้ไม่ยาก เห็นชัดว่า
นายตำรวจสูงวัยกำลังแก้งใจ เขาตบไหล่ผม "เรื่องนี้ปล่อยให้พวกเรา
จัดการกันเองดีกว่า ถ้าต้องการความช่วยเหลืออะไร ถึงตอนนั้นพวกเรา
คงต้องแวะเวียนไปรบกวนนายอีกรอบ"

ผมหันหลังเดินจากไป ไม่ได้พูดอะไรมากความอีก แต่หลังจาก
เดินพ้นออกจากสถานีตำรวจไปได้ไม่กี่ก้าว นายตำรวจสูงวัยคนนั้น
ก็ไล่ตามมาพร้อมตะโกนเรียกผมให้หยุด ท่าทางเหมือนมีอะไรจะพูด
แต่สุดท้ายเขาก็กลับชะงักค้างไว้แค่นั้น

"ระยะนี้ระวังตัวให้มากหน่อยก็แล้วกัน" เขาลังเลอยู่ครู่หนึ่ง
เหมือนยังอยากพูดอะไรต่อ แต่สุดท้ายก็กลับทำเพียงกลืนคำพูดพวกนั้น
กลับลงท้อง

มีดคำ อากาศเป็ยกขึ้น ผ่นเพ็งจะหยุดตกไปได้ไม่นาน

ในเวลานี้ห้องฟ้าเต็มไปด้วยดวงดาวส่องสว่างราวกับดวงตา
หลายร้อยหลายพันคู่

เมฆดำพวกนั้นยังกับโผล่ขึ้นเพื่อช่วยปิดบังอำพรางคนที่ยั้งธนู
เอาชีวิตซุนจื่อ ผมนึกสงสัย อดไม่ได้ที่จะคิดวุ่นวายไปสารพัดว่าบางที
ลูกธนูดอกนั้นอาจถูกยิงออกมาจากเมฆดำนั้นจริงๆ ก็ได้ แต่ทันที
ที่ความคิดแบบนี้โผล่ขึ้นในหัวก็ต้องห้ามตัวเองไม่ให้คิดต่อ เพราะ
ถ้าขึ้นยั้งตั้งต้นผมคงไม่แคล้วต้องกลายเป็นคนวิกลจริตไปแน่ๆ

ผมโบกมือเรียกรถแท็กซี่ มุ่งหน้าตรงกลับไปยังห้องเช่า

ผมหยิบมือถือออกมาเข้าอินเทอร์เน็ต ตั้งใจว่าจะค้นหาเรื่อง
ลูกธนูหมิงตี้ ผมรับไม่ได้กับการที่ซุนจื่อถูกฆ่าตายด้วยของแบบนี้
โดยไม่รู้ต้นสายปลายเหตุ จนถึงตอนนี้ผมก็ยังคงไม่ได้เชื่อมตัวเองเข้ากับ
เรื่องที่ซุนจื่อถูกฆ่าด้วยลูกธนูโบราณ บางทีอาจเพราะความคิดอ่าน
ของผมจดจ่ออยู่กับเรื่องลูกธนูโบราณดอกนั้นจนลืมนึกสนใจถึงสาเหตุอื่น
หรือบางทีอาจเพราะพวกเราใช้ชีวิตอยู่ในสังคมศิวิไลซ์นานเกินไป
ไม่ว่าใครก็ไม่มีทางเชื่อว่าเรื่องพิลึกพิลั่นนั้นจะเกิดขึ้นกับตัวเองง่ายๆ
แต่ไม่ว่าจะเป็นเรื่องพิลึกพิลั่นขนาดไหนมันก็เกิดขึ้นได้เสมอ เกิดขึ้น
ได้ทุกวัน และมักมีคนโชคดีไม่ก็โชคร้ายอยู่เป็นประจำไม่ได้ขาด
ถ้าไม่ใช่คุณก็เป็นเขา หรืออาจเป็นผม เมื่อไรก็ตามที่เรื่องพวกนี้เกิดขึ้น
กับตัวเอง ถึงตอนนั้นจะบอกให้ไม่เชื่อก็คงเป็นไปได้

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)